

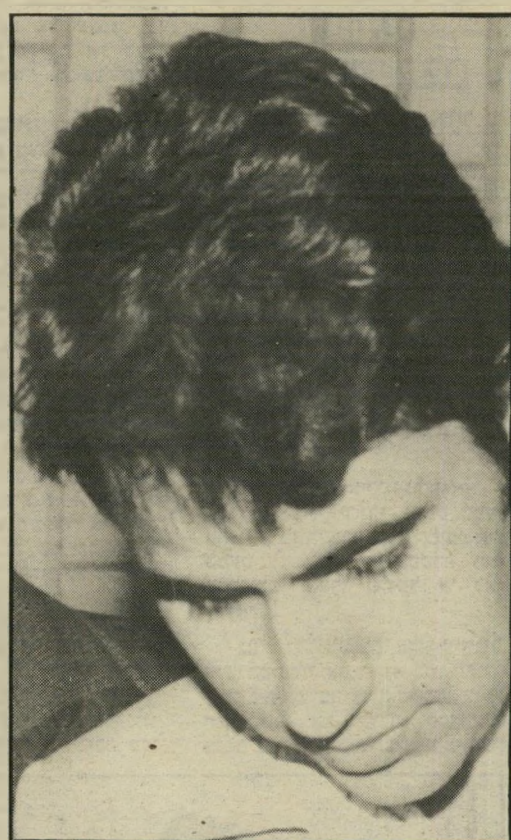
חנה רוט:

**„העולם מלא אידיויטים —
ולא כולם הם שחקנים!“**

יצחק גולן:

**„להקה צבאית צריכה לצאת
לשדה — לא לטלוויזיה!“**

רפי הוכמן:

**„אני בעד חזה חשוף,
אבל אך ורק באילת!“**

קתרין הפבורן, הנחשבת אחת השחקניות הטובות והאינטליגנטיות ביותר במיקצוע, אמרה בראיון לטלוויזיה האנגלית, שהמישחק הוא מיקצוע לאידיויטים. פניתי לאחת המוכשרות והאינטליגנטיות ביותר בין השחקניות הישראליות וביקשתי ממנה תגובה לדבריה של קתרין הפבורן.

אני לא בטוחה שדווקא לשחקנים יש קושאן על הטיטוס בעולם. לעומת זאת, כנראה זה נכון שאין להם קושאן על האינטליגנציה.

האמת היא, שכל העולם מלא באידיויטים ובדגנרטים, אבל אני חושבת שמה שמביא את השחקנים להיראות יותר מטומטמים מאחרים זה האכססיביזציות והאגוצנטריות, שהן שתי תכונות יסוד לכל שחקן.

אחת ממתנות יום-ההולדת שתקבל המדינה בת ה-37 תהיה להקת נח"ל חדשה. האם הקמתן מחדש של הלהקות הצבאיות, אחרי שנים ארוכות של שתיקה, איננה נסיון מלאכותי לחזור לימים אחרים. או שזה באמת צורך שלא סופק במשך אותן השנים?

שאלתי את אלון-מישנה (מיל) יצחק גולן, שהיה קצין-חינוך של הנח"ל בתקופת-השיא של הלהקה והיום הוא מנהל כפר הנוער בן-שמן.

אנחנו, ותיקי הנח"ל, מקדמים בכרכה את שובה של הלהקה, אחרי יובל של שנים. אבל השאלה הבסיסית היא איזה להקה זו תהיה והיכן היא תופיע. האם אנחנו, האזרחים, נראה אותה בבית-החייל בתל-אביב ובטלוויזיה, או שהחיילים יראו אותה בלבנון, ברמת-הגולן, בכיקעה ובנגב.

● **מה דעתך על הלהקה החדשה?**

לא ראיתי את כל התוכנית, אלא רק את שני השירים בטלוויזיה. אני חייב להודות, שלא הבנתי איזה מסר תרבותי או בידורי היה להם להציע. לא קל להתחרות בשירים כמו בהאחזות הנח"ל בסיני או בשיר השלום ועוד רבים ונפלאים אחרים. מכאן את יכולה להבין את דעתי על מה שראיתי.

● **אולי דווקא שני השירים האלה מבטאים את הנח"ל של היום ואת הצבא של היום?**

אני מקווה שלא.

● **אתה חושב שבשנת 1985 יהיה ללהקה בזאת סיכוי להתחרות בלהקות טובות ומתחכמות בשוק האזרחי?**

הן לא צריכות להתחרות באף אחד. הן צריכות להשקיע עבודה גדולה וקשה בתוכנית, ולצאת איתה לשדה — ולא להסתובב בתל-אביב ולנסות לקשור קשרים. זה, אגב, הרבר שחיסל את הלהקות הצבאיות — ולא, כמו שנהוג לחשוב, רפול או מוטה. הסתובבו עשרות חיילים באי-מעשה וקראו לעצמם אמנים. אני מאוד מקווה שזה לא יחזור על עצמו.

עיריית תל-אביב הודיעה לציבור מתרחצותיה. כי על אשה שתשתזף בחופי-העיר ללא החלק העליון של בגדיהם יוטל קנס. גם בחיפה אין משתזפים בחצי-עירום, ובטח שלא בירושלים. המקום היחיד שבו נשארה התופעה היא העיר אילת. שאלתי את ראש עיריית אילת, רפי הוכמן: למה אצלכם מותר?

אני-אפשר להשוות אותנו לאף עיר אחרת בארץ. אילת היא עיר קייט ונופש בינלאומית, ורמת-הציפיות ממנה, מצד התיירים, היא רמה בינלאומית. תיירות באות לאילת, בין השאר, כי הן יודעות שמותר להן לעשות בה מה שמותר להן לעשות בערי-נופש אחרות ברחבי-העולם. שם מותר להשתזף ללא חזיה — או גם אצלנו יהיה מותר.

● **אתה בעד?**

אני מאוד בעד.

● **אם כך, אתה בוודאי בעד שנשים יוכלו להשתזף בחצי-עירום גם בתל-אביב, בחיפה ובטבריה?**

חס וחלילה. אני רוצה לשמור על התרמית של אילת כעיר מיוחדת וייחודית בארץ. שבתל-אביב לכשו את החזיות ובאילת יפשו אותן.